

En verden derude

AF METTE SANDBYE

Sommeren over viser Det Kongelige Danske Kunstakademis 36 afgangsstuderende på Charlottenborg, hvad de kan og har på hjerte. I efteråret fusionerede akademiet og Charlottenborg, så det

er helt naturligt, at udstillingen nu igen vender hjem til Kgs. Nytorv.

Det er for så vidt en gammel nyhed, at et kunstværk ikke længere er en spektakulær ting, der kan sælges og placeres i en stue – og slet ikke et værk begået af en nyuddannet kunstner, der i vore dage er oplært til at tænke nyt og bryde grænser, læse teori og være internationalt orienteret. Men man bliver nu alligevel i den grad mindet om det i mødet med denne årgang 2013. Man kan starte med at læse Signe Frederikssens lille pamflet, hvor hun udtrykker sin «mistillid til det autonome kunstværk» og skriver om, at kunst ikke skal forstås som værkproduktion, men snarere som «praksis», hvor det handler om at «producere eksperimentelle situationer». Og dem er der mange af på Afgang 2013.

Der er mange rum, der har karakter af pseudovidenskabelige laboratorier, hvor der eksperimenteres med arkitektur, former, biomasse, materialer ... Som i Andreas Rasmussens og Kristian Byskovs parfumelugtende økosystem, kaldet *BUBOS* – *biotopisk testrum* med grønne væsker, planter, kolber og åndedrætslyde tilsat lejlighedsvis opført opera, eller hos Signe Kjølter i naborummet, hvor lyd og flimrende diasprojektioner på væggene agerer vildtvoksende celleliv og noget med energi og miljø.

Vladas Suncovas har indrettet et lignende forskningslaboratorium, men her med arkitektoniske eksperimenter med kube- og trekantsformer i billige materialer, som kan agere mulige nye boformer. I alle disse – ofte meget ambitiøse og flot præsenterede – laboratorier er hverken opgaven eller udkommet ret klart, men det er jo også forskellen på kunst og et rigtigt laboratorium, at det her er eksperimentet og processen i sin egen ret, der valoriseres. Udstillingen er godt sat sammen efter sådanne valgslagskaber, og i den store sal, hvor Nanna Abell, Sofie Holten, Mette N. Larsen og Kristina S. Jakobsen udstiller hver for sig, er der også fokus på materialeundersøgelser af træ, marmor, gipsplader, en ballon, en bøjet liggestol eller «sæsonens materialer», som Nanna Abell kalder det.

Der er ikke meget traditionelt maleri i år, og i sammenligning med de mange laboratorier kommer almindelig tegning

og maleri uretfærdigvis til at fremstå lidt gammeldags. Jeg vil dog gerne fremhæve Malte Fiskers tre-delte *Adoration of the Trinity*, som tilsyneladende helt uden ironi, med et smukt abstrakt og roligt udkomme og en reference til Breughel forsøger at reformulere en af kunstens ældste genrer: altertavlen.

Camilla Reyman formår også med sin forfinede foldede hvide silkefaldskærm og tilhørende mindre grafiske tryk at tage kunstens mere æstetiske side nye steder hen ved at fokusere på tyngdekraftens poesi. Faldskærmen er foldet og hængt op i den højloftede sal, så den på én gang ligner en kjole og et bjerg. Også Julie Damkjærns video kan fremhæves i denne kategori, hvor en mystisk sort krop eller figur med stor effekt bevæger sig uhyggeligt selvpopløsende i et sort skovunivers.

DEN politiske strømning i samtidskunsten lever også stadig videre, blandt andet i kraft af palæstinensiske Farid Saltis bevidst tvetydige oplæbning af forskelligt propagandamateriale fra Israel-Palæstina-konflikten, Louise Rosendals feministiske videoinstallation med en kitschet hårdtslående powerkvindes projekteret op på en virkelig motorcykel, og bedst forløst i Misja Thirsund Krenchel og Thomas Elsted Rasmussens treskærms-video, hvor de på forskellig vis har interviewet og selv spiller den forældregeneration, som trods samtiden og deres forbedrede materielle dagligdag stadigvæk har bevaret en masse idealer om frihed, solidaritet og fællesskab. Det er et undersøgende, fintfølende, fortællende og til tider også morsomt værk, hvor kunstnerne ikke fordømmer forældregenerationen, men snarere reflekterer over, hvordan deres holdninger kan overleve i dag.

At kunsten i dag kan findes på alle mulige offentlige internetplatforme og ikke bare på museet, sætter Janus Høm og David Hilmer Rex fokus på. Høm har i samarbejde med Tøke Lykkeberg installeret sækkestole i hallen med iPads, hvor man kan finde klip fra netter, fra reklamer til amatøroptagelser, som de har lettere bearbejdet eller i al fald tilført et «andet blik», så de fremstår som kommentarer til kunstens verden. Rex har indtaget søgemaskinerne hos akademiets bibliotek med en kompleks samling af billeder og inspirationstekster.

Det er uklart, hvad det egentlig går ud på, og det er det for flere af udstillingens værker.

Selvom rektor Mikkel Bøgh i forordet til det medfølgende katalog understreger, at «ingen kunstner» i dag kan forlade akademiet uden at have tænkt over kunstens rammer, institutioner, publikum og kommunikation af kunsten, så kan man konstatere, at enten passer det ikke, eller også har de tænkt over det, men bevidst valgt kommunikationen fra. For kataloget er ikke et katalog i gangens formidlende forstand, men en helt uafhængig kompendiesamling af ofte ret svært tilgængelige tekster forfattet af andre, og med ganske få undtagelser er der absolut ingen formidlende ord i den lille gratis vejviser.

Så ligesom de fleste deltagere tydeligvis ser både deres tid på akademiet og det, de viser på Charlottenborg, som en undersøgende proces fremfor et konkret tingsværk, så lader de det også helt op til publikum selv at få noget ud af disse til tider temmelig hermetiske «processer». Det er et tydeligt, men samtidig også temmelig publikumsekskluderende valg, at man helt afstår fra at hjælpe den store offentlige interesse, der bitterlig er for denne årligt tilbagevendende udstilling, lidt på vej.

En fabrik spytter færdige ting ud, der kan sælges. Sådan kunne man i højere grad opleve afgangsværker for ti år siden, før finanskrisen, og det var ikke nødvendigvis en god udvikling. En stor del af værkerne i år fremstår som proceslaboratorier. Her konstaterer man ikke, man undersøger. Men det kunne have været befordrende, hvis de unge afgangsstuderende havde fortalt os interesserede en lille smule om deres undersøgelseskriterier.

Udstillingen er rykket hjem til Charlottenborg, hvilket på mange måder er relevant og indlysende. Ulempen er, at det kan virke, som om mange af kunstnerne endnu ikke rigtigt har forladt stedet og orienteret sig mod et muligt publikum og en verden derude.

Det Kongelige Danske Kunstakademi: Afgang 2013. Charlottenborg, til 11. august. Tjek hjemmesiden for diverse performances i perioden: kunsthalcharlottenborg.dk

HAMLETSCENEN
SHAKESPEARE
FESTIVAL
at
HAMLET'S CASTLE
since 1816

KØBMANDEN I VENEZIG
KING LEAR
HAMLET FILM

1. - 10. AUGUST

BILLETEN +45 7020 2096 • WWW.HAMLETSCENEN.DK

KUNST
HØJSKOLEN
PÅ ÆRØ

www.kunstaeroe.dk

Weekendavisen
Velskrevet viden